YRJÖ LINKO

15 VUOTTA SUOMEN TYÖVÄEN VALLANKUMOUKSESTA

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

1933
LENINGRAD

YRJÖ LINKO

15 VUOTTA SUOMEN TYÖVÄEN VALLANKUMOUKSESTA

1933
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA
LENINGRAD

ЮРИЙ ЛИНКО

К 15:ой годовщине рабочей революции в Финляндий

PRINTED in USSR

Типография „Кирьяпая“, Ленинград, Харьковская, 9.

15 vuotta Suomen työväen vallankumouksesta.

Kirjoittanut *Yrjö Linko*

Tammikuun lopulla tulee kuluneeksi 15 vuotta Suomen työväen vallankumouksen puhkeamisesta. Vaikka tämä vallankumous päättyikin tappioon, on sen poliittisilla ja sotilaallisilla kokemuksilla huomattava merkitys Suomen ja kansainväliselle vallankumousliikkeelle, sillä se muodosti yhden tärkeän renkaan siinä vallankumousten ja työväen nousujen ketjussa, joka maailmansodan aikana ja sen välittömänä seurauksena kehittyi.

Suomen työväen vallankumous v. 1918 oli proletaarinen kumous, joka vallankumouksellisesti joutui ratkaisemaan myöskin osan porvaris-demokraattisen kumouksen (torpparien vapautus) tehtäviä, jotka olivat jääneet v. 1905 kumouksessa ratkaisematta ja joita ei vastavallankumoukselliseksi muuttunut porvaristo kyennyt eikä tahtonut suorittaa. Vallankumouksen esitaisteluissa murrettiin kunnallinen harvainvalta lopullisesti marraskuun suurlakossa 1917. Suomen itsenäisyyskysymys näytteli huomattavaa osuutta vallankumouksen esitapahtumissa tullen niissä ratkaistua Venäjän proletaarisen vallankumouksen myötävaikutuksella.

Suomen työväen vallankumouksen tappion syitä, sen virheitä ja kokemuksia on käsitelty useassa eri yhteydessä. SKP:n perustavassa kokouksessa laadittiin tätä asiaa koskeva kirje tov. Leninille, jossa paljastettiin Suomen sosialidemokratian osuus Suomen vallankumouksen tappioon. V:n 1928 SKP:n KK:n teeseissä on tätä samaa kysymystä käsitelty sangen laajasti. Tänä

vuonna julkaistussa SKP:n UB:n teeseissä on v. 1918 vallankumouksen arviointia kehitetty ja alistettu se palvelemaan luokkataistelutoiminnan edelleen kehittämistä Suomessa. On muitakin varsin huomattavia asiakirjoja Suomen työväen vallankumouksesta, joista mainittakoon tov. Kuusisen Itsekritiikki, Mannerin ja Sirolan kirjoitukset y.m.

V. 1932 kesällä pidetty SKP:n KK:n täysistunto kiinnitti huomionsa, käsitellessään puolueen työtä ideologisella rintamalla, erikoisesti v. 1918 vallankumouksen tutkimiseen, sen kokemusten ja virheiden selvityksen kehittämiseen ja jatkamiseen siten, että käytettäisiin loppuun ne arvokkaat opetukset, joita v. 1917-18 vallankumous antoi ja autettaisiin sen kautta SKP:tä sen suorittaessa käännettä vallankumoukselliseen joukkotyöhön. Erikoisesti nyt, kun SKP:n KK:n täysistunto ja eritoten Kominternin täysistunto totesivat maailman tilanteessa tapahtuneen syvän muutoksen, kapitalismin suhteellisen vakaantumisen loppumisen, siirtymisen vallankumousten ja sotien uuteen, toiseen jaksoon, tulee Suomen luokkasodan kokemusten selvittely entistä enemmän kohdistaa palvelemaan työväen luokkavoimain kokoamista edessä oleviin luokkayhteenottoihin.

Paitsi Suomen työtätekeville on myös Inkerin ja Karjalan raatajille tärkeää tehdä selväksi v. 1918 vallankumouksen kokemukset. Niiden valossa he voivat nähdä, mitä he ovat todella voittaneet sillä, että voittoisa Venäjän vallankumous on ratkaisevasti kulettanut elämänsä uusille urille, sensijaan kun Suomen työtätekevä kansa elää tällä kertaa kapitalistisessa fasistidiktatuurin pakkokomennossa, taloudellisen pulan ahdistuksessa. Kansainvälisellä proletariaatilla on Suomen työväen vallankumouksesta myöskin paljon opittavaa. Ennenkaikkea sen valossa voivat eri maiden työläiset nähdä kommunistisen puolueen välttämättömyyden luokkasodassa.

I. SUOMEN V. 1918 VALLANKUMOUKSEN SYYT JA LIIKKEELLEPANEVAT VOIMAT

Kansainväliset tekijät

Imperialistinen maailmansota kärjisti luokkataistelun joukkojen avoimiksi vallankumouksellisiksi esiintymisiksi ja asetti päiväjärjestykseen proletaarisen vallankumouksen maailman mitassa. Tämä johti imperialismin rintaman murtumiseen Venäjällä, missä helmikuun vallankumous syöksi vallasta suurkartanoherroihin nojautuneen itsevaltiuden ja lokakuun vallankumous kukisti porvariston vallan ja loi proletariaatin diktatuurin. Kapitalistisen järjestelmän voimakas järkkyminen imperialistisen maailmansodan aikana ja ennen muuta Venäjän vallankumouksen kehittyminen, sysää liikkeelle Suomen vallankumouksen v. 1917-18. Venäjän vallankumouksen kehittyessä menetti Suomen porvaristo sen tuen, jonka avulla se oli taistellut työväestöään vastaan (tsaarin ja Väliaikaisen hallituksen pistimet) ja samanaikaisesti nostatti Venäjän vallankumouksellisen työväen, ennenkaikkea vallankumouksellisen liikkeen tietoisten johtajain, bolshevikkien esimerkki Suomen työväenluokan vallankumouksellista tahtoa ja kannusti sitä eteenpäin kohti proletaarista vallankumousta.

Porvariston ja työväenluokan välinen ristiriita

Sodan aikana tsarismi väkivalloin esti työväen yritykset lakoilla y.m. toimenpiteillä saada korjausta yhä huononeviin elinehtoihinsa antaen siten Suomen finanssikapitalisteille tilaisuuden hyötyä työläisten kustannuksella. Tsarismin kukistuttua turvautui Suomen porvaristo Väliaikaisen hallituksen apuun työväestöä vastaan (Mannerin eduskunnan hajoitus). Kuitenkin oli Väliaikaisella hallituksella liian heikot voimat riittävän tuen antamiseen Suomen porvaristolle ja siksi helmikuun kumouksen jälkeen Suomen työväestö entistä selvempänä näkee edessään vihollisenaan oman maan porvariston, joka tällöin asettaa tehtäväkseen

hankkia selkänojakseen Saksan imperialismin. Työväestön lakkoliikkeet levisivät keväällä 1917 yli maan ja saivat valtavat mittasuhteet. Kevään ja alkukesän lakkoliikkeillä sai työväestö itselleen palkankorotuksia, ajoi käytäntöön 8-tuntisen työpäivän, puhdisti työmaat vastenmielisimmistä työnantajain kätyripomoista ja rikkureista. Elintarpeilla keinottelu nosti kuitenkin niiden hinnat niin, että työväen elintaso jatkuvasti painui alaspäin ja työtätekevä kansa kärsi suoranaista nälkää.

Tokoin hallitus koetti elintarvesäännöstelyllä rajottaa elintarvekeinottelun tuottamia tuhoja. Mutta ei käyty käsiksi tarpeellisella ponnella todellisiin suurnylkyreihin, vaan enemmän ahdistettiin varsinaisia talonpoikia (keskivarakkaita). Varsinaiset elintarvenylkyrit sensijaan keräsivät porvaristoa varten suuria elintarvevarastoja kansan enemmistön kärsiessä nälkää. Sosialidemokraattinen puolue ollessaan yhteistoiminnassa hallituksen kanssa asiallisesti tuki tämän väärää politiikkaa elintarvekysymyksessä, sekä täten osaksi esti työväen ja talonpoikain liiton lujittumista. Kesän aikana syntyi kaupungeissa ja teollisuuskeskuksissa suoranaisia nälkämellakoita. Yli maan levisi myös maatyöläisten lakkoja. Näitä liikehtimisiä vastaan asettui Tokoin senaatti ja liittoutui siten porvariston kanssa työläisiä vastaan. Myöhemmin porvarillinen hallitus koetti tehostaa taistelua liikehtiviä työläisiä vastaan, mutta sillä ei ollut riittäviä voimakeinoja tähän, kun miliisi oli suuressa määrin järjestyneen työväen käsissä eikä porvaristolla ollut sotalaitosta eikä muita voimakeinoja vielä käsissään.

Sosialidemokraattis-enemmistöisen eduskunnan hyväksymiä 8-tunnin työaikalakia, kunnallislain, työväen suojeluslain ja kieltolain lopullista voimaansaattamista vastusti porvaristo Väliaikaisen hallituksen tukemana. Vasta työväenluokan joukkovoimalla marraskuun suurlakon kautta se tuli pakotettua ne edes osittainkaan käytäntöön saattamaan.

Työväenluokka miltei kokonaisuudessaan antoi kannatuksensa Suomen sosialidemokraattiselle puolueelle, joka oli saanut v. 1916 eduskuntavaaleissa enemmistön eduskuntaan. Tämän eduskunnan hajotutti Suomen

porvaristo Väliaikaisen hallituksen avulla, päästäkseen sosialistienemmistöisestä eduskunnasta, joka, kaikista heikkouksistaan huolimatta, esti porvaristoa ratkaisevista otteista sen kautta työväenluokkaa vastaan ja puolusti sosialidemokraattisen enemmistönsä avulla työväen luokkaetuja. Porvariston politiikka katkeroitti työväen mieliä ja sysäsi sitä kumouksen tielle. Tokoin hallituksen jälkeen asetetulla porvarillisella hallituksella ei ollut riittäviä voimakeinoja työväestön kurissapitämiseksi ja siksi se kiinteästi pyrki niitä hankkimaan ja lujittamaan diktatuurinsa. Vallankumouksellisessa kuohumistilassa työväenluokka yhä selvemmin alkoi esittää vaatimuksia vallanotosta, koska ilman sitä ei työläisten oloihin löytynyt korjausta ja parlamenttaarinen politiikka ei kyennyt tyydyttämään työväen vaatimuksia.

Talonpoikaiskysymys

Talonpoikaiskysymyksessä oli myöskin joukko syitä, jotka etsivät ratkaisuaan proletaarisen vallankumouksen kautta. Ensinnäkin oli porvarisdemokraattinen kumous v. 1905 jättänyt ratkaisematta torpparikysymyksen. Suomen porvaristo vastusti torpparien vapauttamista esikapitalistisista, puolfeodaalisista alustalaissuhteistaan ja siksi torpparien vapauttaminen joutui proletaarisen kumouksen suoritettavaksi ja teki torppareista proletaarisen vallankumouksen liittolaisia.

Myöskin oli Suomessa tavattoman laaja puolproletaarinen tilaton väestö. Tältä väestöltä oli kapitalismi ryöstänyt mahdollisuuden maanviljelyksen harjoittamiseen eikä antanut sille elinmahdollisuuksia vakinaiseen palkkatyöhön kiinnittämisen kautta. Tämän väestönosan elinsuhteet olivat mitä kurjimmat. V. 1917 vallankumoustapahtumat herättivät senkin liikkeelle vaatimaan oloihinsa korjausta. V. 1917 kesällä kehittyi laajoja maatyöläisten lakko- y.m. liikkeitä, joita porvaristo koetti tukahduttaa suoranaisella väkivallalla. Pyrkimys päästä maahan käsiksi tai muuten saada korjauksia oloihinsa, vei maaseudun puolproletaariset kerrokset proletaarisen vallankumouksen tielle.

Keskitalonpoikain keskuudessa nousi keinottelun kautta eräät kapitalistisiksi maanviljelijöiksi. Osa talonpoikaistosta hyötyi myöskin inflatiosta, joka teki mahdolliseksi maksaa velat suuresti arvossa alentuneilla markoilla (joita elintarvekeinottelusta helposti sai). Tämä osa talonpoikaistoa oli porvariston sangen helppo voittaa työväen vallankumousta vastaan vetoamalla sen tilapäisiin taloudellisiin etuihin. Osa keskivarakkaita, jotka eivät päässeet osallisiksi elintarvekeinottelun ja inflation tuottamista eduista, olisi voitu eristää porvaristosta, neutralisoida ne, jos sosialidemokratia olisi politiikassaan elintarvekysymyksessä tehnyt eron suurmaanviljelijäin ja keinottelijain sekä toiselta puolen keskivarakkaiden maataloustuotteita myyvien talonpoikain kanssa. Myöskään ei sosialidemokraattinen puolue tehnyt riittävästi työtä maaseudulla selvittääkseen kantaansa maakysymyksessä ja etenkin itsenäisyyskysymyksessä.

Suuri osa pikkutalonpojista kärsi sodan aikana välttämättömien ansiotöiden puutetta (puutavarateollisuus pysähdyksissä). Tarmokkaammalla toiminnalla pientalonpoikain etujen ajamisessa ja asettamalla heidän eteensä selvästi vallankumouksellisen ratkaisun maanpuutteen poistamisesta suurmaanomistajien maiden pakkoluovutuksen kautta, olisi heitä voitu suuremmat joukot vetää vallankumouksen liittolaisiksi kun nyt sensijaan osa pientalonpojista joutui porvariston johdettaviksi työväestöä vastaan ja suurin osa jäi puolueettomiksi työväen ja porvariston välisessä taistelussa.

Luokkakysymyksiin yhtyy kansallisuuskysymys

Suomen itsenäisyyskysymys, kuten maakysymyskin, jäi porvarisdemokraattiselta kumoukselta ratkaisematta ja vaati ratkaisuaan.

Tsarismin sorto synnytti Suomessa laajan kansanliikkeen vastaansa. Tsaarin politiikkaa jatkoi imperialistinen Väliaikainen hallitus, joka ei tyydyttänyt Suomen kansan itsemääräämisoikeuden vaatimusta, vaan päinvastoin sitä vastusti. Yksissä tuumin se Suomen porvariston kanssa hajoitti sitä ajaneen sosialidemo-

kraattisenemmistöisen eduskunnan. Suomen porvariston puolueet, jotka häpeämättömästi pettivät Suomen itsenäisyyskysymyksen tsarismin aikana ja jotka jatkoivat petostaan Väliaikaisen hallituksen kanssa samanaikaisesti tehden kauppoja Suomen itsenäisyydellä Saksan imperialismin kanssa, ottivat Suomen "itsenäisyyden" ajettavakseen vasta Lokakuun vallankumouksen kukistettua porvariston vallan Venäjältä ja sen kautta menettäessään selkänojansa työväestöä vastaan. Suomen sosialidemokraattinen puolue, joka oli taistellut tsarismia ja väliaikaista hallitusta vastaan Suomen itsemääräämisoikeuden puolesta eduskuntatietä, ei pyrkinyt käyttämään syntyneitä joukkoliikkeitä (mielenosotukset eduskunnan hajotuksen yhteydessä, kuohunta talonpoikaiston keskuudessa) niiden suuntaamiseksi Väliaikaista hallitusta ja Suomen porvaristoa vastaan. Aktiivisen joukkotaistelun nostattamisesta ei ollut puhettakaan. Porvaristo sai yliotteen itsenäisyyskysymyksessä tehden siitä vastavallankumouksen aseen. Lokakuun vallankumouksessa valtaan nousseet bolshevikit tunnustivat empimättä Suomen itsenäisyyden ohjelmansa mukaisesti.

Sosialidemokratian asenne sodan aikana, kun se alistui tsarismin sotaterroriin (luopuminen työväen lakko- y.m. taisteluista), eikä kohottanut ääntänsä Suomen itsenäisyysasiassa, samanaikaisesti kuin osa porvaristoa (aktivistit) liittoutuivat Saksan imperialismin kanssa irrottaakseen sen avulla Suomen Venäjästä ja anastaakseen itselleen Karjalan metsärikkaudet, antoi porvaristolle etumatkaa ja helpoitti sen yliotteen saamista itsenäisyyskysymyksessä lokakuun vallankumouksen jälkeen.

Suomen virkakoneistossa ja lainsäädännössä oli monia itsevaltaisia ja monarkistisia jätteitä, jotka olivat siihen tulleet maan ollessa kytkettynä aikaisemmin Ruotsiin ja toistasataa vuotta Venäjän tsarismiin. Vanhoihin lakeihin nojautumalla m.m. koettivat Suomen porvarit aikaansaada vallankaappauksen v. 1917 marraskuun alkupäivinä kolmen valtionhoitajan asettamisen kautta. Kunnallisissa hallinnoissa oli myöskin voimassa täysi harvainvalta. Niissä oli kaikki valta porvariston käsissä sen kautta, että kunnallis-

hallintojen valinnassa äänioikeus oli riippuvainen varallisuudesta. Jo heti helmikuun vallankumouksen jälkeen syntyi voimakas kansanliike, jonka tarkoituksena oli saada työväelle vaikutusvaltaa kunnanvaltuustoissa. Porvaristo oli pakotettu vallankumouksellisen joukkoliikkeen painostuksesta tekemään myönnytyksiä tässä kysymyksessä, vaikka se kyllä jarrutti kunnallislakien uudistusta niin kauan kuin sitä suojasi Venäjän Väliaikaisen hallituksen pistimet ja vallankumouksen paino ei sitä siihen pakoittanut.

Nämä kysymykset vaativat ratkaisua proletaariselta vallankumoukselta

Näiden kysymysten pohjalta kehittyi Suomen vallankumous v. 1917-18. Vaikka Suomen sosialidemokratia ei kieltänyt vallankumousta ei se kuitenkaan selvittänyt itselleen sen syitä, liikkeellepanevia voimia, jotka tekivät vallankumouksen kiertämättömäksi. Porvariston ja työväen välit eivät voineet tulla muuten ratkaistuksi kuin että toinen tai toinen lyömällä toisen lujitti vallan käsiinsä. Kysymys vallasta oli keskeisin kysymys. Vain vallan täydellisen valtauksen kautta murskaamalla porvariston vallan, olisi työväestö voinut historiallisen tehtävänsä täyttää. Tätä ei sosialidemokraattinen puolue käsittänyt. Tästä johtuu, että se löi laimin vallankumoukseen valmistautumisen. Porvaristo näki, että valtakysymys voitiin ratkaista vain aseellisen taistelun kautta ja siksi se tietoisesti valmistautui kansalaissotaan, saaden sen kautta etumatkan työväestöstä, joka vain vaistomaisesti käsitti valtakysymyksen merkityksen ja jonka valmistautuminen siihen oli ponnetonta juuri sosialidemokraattisen puolueen kyvyttömyyden takia.

II. VALLANKUMOUSTAPAHTUMAT V. 1917

Helmikuun vallankumouksen jälkeinen aika

Venäjän helmikuun vallankumouksen jälkeen muodostettiin Suomessa, sosialidemokraattisen puolueen

johdon suostumuksella, hallitus, jonka jäsenistä oli puolet oikeisto-sosialidemokraatteja. Sosialidemokratian keskusta ja vasemmisto-ainekset luulivat voivansa kontrolloida tämän porvarillisen kokoomushallituksen toimintaa eivätkä sanoneet välejään sen kanssa poikki. Täten joutui puolue kantamaan vastuun suurelta osaltaan tämän hallituksen toiminnasta ja osaksi lankesi ministerisosialismiin, tyydyttäen siten puolueen täysin reformistisen oikeiston vaatimuksen.

Samanaikaisesti kuin työväen joukkoliike kehittyi valtaviin mittasuhteisiin, jolloin lakkoliikkeitten vyöry sai ennennäkemättömän laajuuden ja koko työväenluokka oli kuohunnassa, joka sysäsi sen kumouksellistumista eteenpäin, painautui sosialidemokraattinen puolue parlamenttiaskarteluun, lyöden laimin joukkoliikkeen vallankumouksellisen johtamisen ja kehittämisen. Tokoin hallituksen harjoittamaa työväen joukkoliikkeiden rauhoituspolitiikkaa tosin arvosteltiin sosdem puolueen vasemmisto- ja keskustasiiven taholta, mutta ei päättävästi tuomittu sitä sanoutumalla siitä irti tehden tiukka pesäero hallituksessa porvariston kanssa liittoutuneiden sosialidemokraattien kanssa.

Sosialistienemmistöisen eduskunnan hyväksyttyä n.s. valtalain, jossa eduskunta julistautui maan ylimmäksi vallan haltijaksi, hajoitti väliaikainen hallitus sen, toteuttaen siten Suomen porvariston hartaimman toiveen. Tämä väliaikaisen hallituksen törkeydessään vertoja hakeva Suomen kansan itsemääräämisoikeuden loukkaus, jota Suomen porvaristo petoksellaan tuki, synnytti laajan työväen joukkojen mielenosoitusliikkeen ja syvää kuohuntaa talonpoikaiston keskuudessa. Sosialidemokraattinen puolue ei jatkanut ja kehittänyt joukkojen liikehtimistä taisteluksi Väliaikaista hallitusta ja Suomen porvaristoa vastaan Suomen kansan täyden itsemääräämisoikeuden turvaamiseksi. Yritys jatkaa eduskunnan työtä ilman porvaristoa jäi puolinaiseksi sen takia, ettei turvattu punaisen eduskunnan auktoriteettia vallankumouksellisen kansan aktiivisella taistelulla ja rohkealla perustavan kansalliskokouksen kokoontumisella aivan heti eduskunnan tultua hajotettua. Laillisuusharhat, joita kyllä kevään ja kesän vallankumoustapahtumat olivat

karistelleet keskustalaisjohtoa niin, että se lähti uusin vaaleihin vielä porvarillisen kansanvallan ja laillisuuden harhakuvat johtolähteenään.

Työväen lakkoliikkeet saivat syksyyn mennessä yhä terävämmän luonteen. Tätä joukkoliikehtimisien kasvua ei sosdem puolue kumouksellisesti johtanut. Työväen osavaatimuksista lähteneitä lakko- y.m. taisteluita päinvastoin koetettiin hillitä (useiden lakkojen julistaminen korpilakoiksi ammattijärjestöjen taholta). Tämä oli omiansa vallankumouksellisen tilanteen kehittyessä syömään luottamuksen sosdem puolueelta ja hidastuttamaan tilanteen vallankumouksellista kypsymistä.

Marraskuun suurlakko.

Saatuaan lokakuun ensimmäisinä päivinä suoritetuissa vaaleissa enemmistön eduskuntaan, koetti Suomen porvaristo marraskuun alkupäivinä suorittaa vallankaappauksen kolmen valtionhoitajan asettamisen kautta. Tästä oli välittömänä seurauksena sos.-dem. puolueen ja Ammattijärjestön asettaman vallankumouksellisen keskusneuvoston julistama suurlakko, joka alkoi marraskuun 13 p:nä. Suurlakossa vaadittiin elintarvekysymyksen ja työttömyyskysymyksen pikaista järjestämistä, valtalain, kunnallislakien ja 8-tunnin työaikalain voimaansaattamista, vaadittiin takeita torpparivapautuksen suorittamisesta, valtiollisen äänioikeuden laajentamisesta 20 vuotiaille, suurituloisten verottamista y.m. Myöskin vaadittiin perustavan kansalliskokouksen kokoonkutsumista.

Lakko sai heti vallankumouksellisen luonteen. Työväen keskuudessa ilmeni vaistomainen pyrkimys valtaan. Vallankumouksellinen kiihko oli korkea ja porvaristo ei ollut vielä varustautunut lyömään työväenluokan nousua. Olisi ollut mahdollisuus laajentaa ja syventää asiallisesti tapahtunutta vallanottoa täydelliseksi vallan valtaukseksi. Mutta suurlakkokomitea hylkäsi vallanotosta sille tehdyn esityksen ja päätti olla ottamatta valtaa. Vallankumouksellinen tilanne lyötiin laimin ja lopetettiin suurlakko. Porva-

risto suostui vahvistamaan kunnallis- ja 8-tunnin työaikalain estääkseen työväen menemästä pitemmälle taistelun tiellä.

Sosialidemokraattisen puolueen johto ei ymmärtänyt vallankumouksellisen tilanteen olemassaoloa eikä sen antamia tehtäviä. Huolimatta Venäjän bolshevikkien antamasta esimerkistä ja suoranaisista kehoituksista vallanottoon (tov. Stalin Suomen sosdem puoluekokouksessa marraskuussa koetti valaa vallankumouksellista rohkeutta Suomen sosialidemokratiaan turhaan), horjui sosialidemokratian keskusta, jolla oli johtoasema puolueessa, peläten vaikeuksia ja epäillen Venäjän lokakuun kumouksen kestävyyttä, kieltäytyen vallankumouksen tielle lähtemästä. Vasemmistoainekset, vaikka olivat vallanoton kannalla, eivät myöskään ajaneet tässä kysymyksessä asiaansa riittävällä häikäilemättömyydellä, eivätkä asettaneet tiukkaa vaatimusta vallankumousta saboteeraavan oikeiston erottamisesta puolueesta.

Porvariston ja työväen välit tämän jälkeen kärjistyivät entisestään. Porvaristo joudutti kiihkeästi varustautumista, hankkien aseita, järjestäen suojeluskuntiaan, kiihottaen talonpoikain kansallisia ja omistusvaistoja, järjestäen sotilaallisia johtoelimiä ja toimien entistä tehokkaammin ulkomaisen avun saamiseksi, valmistautuen siten sekä poliittisesti että aineellis-teknillisesti luokkasotaan.

Suomen itsenäisyyskysymys.

Samanaikaisesti kuin Suomen porvaristo makeili Väliaikaiselle hallitukselle ja turvautui siihen taistelussaan työväestöä vastaan, puolusti Suomen vanha sosialidemokratia Suomen eduskunnassa Suomen kansan itsemääräämisoikeutta. Valtalain hyväksymisellä eduskunnassa (porvariston sitä kynsin hampain vastustaessa) asettui sosialidemokratia Väliaikaisen hallituksen imperialistista politiikkaa vastustamaan. Väliaikainen hallitus paljasti imperialistisen olemuksensa hajoittaen (Suomen porvariston toivomuksesta) Suomen eduskunnan. Venäjän menshevikit ja sosialivallankumoukselliset asettuivat Väliaikaisen hallituk-

sen shovinistista politiikkaa tukemaan. Bolshevikit koko ajan painostivat Suomen kansan eroamisvapautta Venäjästä. Leninin rohkea ja selvä kanta oli: "*eroamisvapaus Suomelle*". Silloin kun me olemme sanoneet ja toteuttaneet tämän, *silloin* — ja ainoastaan silloin! — tulee "sopimus" Suomen kanssa todella vapaaehtoiseksi, vapaaksi, todelliseksi sopimukseksi, vaan ei petokseksi" (Pravda N:o 46, toukok. 2 p. 1917).

Suomen sosialidemokratia ajaessaan Suomen itsenäisyyskysymystä jätti painostamatta ja laajoille joukoille perusteellisesti selvittämättä taisteluyhteyden välttämättömyyden Venäjän vallankumousliikkeen kanssa. Kiinteää taisteluyhteyttä ei syntynytkään. Vaikka sosialidemokratian keskusta ja vasemmisto olivat vuorovaikutuksessa bolshevikkien kanssa helmikuun kumouksen jälkeen, niin kuitenkin Suomen vallankumoustapahtumat eivät saaneet Suomen sosialidemokratian puolelta sitä huomiota osakseen, jonka ne olisivat ansainneet, eikä myöskään käytetty riittävästi hyväkseen Venäjän kumousliikkeen antamia suotuisia edellytyksiä. Bolshevikkien selvä kanta itsenäisyyskysymyksessä oli omiansa lähentämään Suomen sosialidemokratiaa varsinkin sen keskustaa ja vasemmistoa siihen sekä eroittamaan heitä menshevikeistä, jotka kynsin hampain vastustivat Suomen itsenäisyyden toteuttamista.

Bolshevikkien noustua valtaan Suomen porvaristo käänsi kelkkansa itsenäisyyskysymyksessä alkaen sitä demagogisesti ajaa, tietäen, ettei sillä ole turvaa työväkeä vastaan neuvostohallituksesta eikä bolshevikeista. Samalla se etsi selkänojansa Saksan imperialismilta myöden Suomen itsenäisyyden Saksalle, itse puolestaan tavoitellen Karjalaa heräävän imperialistisen saalistushalunsa tyydykkeeksi. Sosialidemokratia menetti johtoasemansa Suomen itsenäisyystaistelussa, koska ei ymmärtänyt liittää taistelua itsenäisyyskysymyksessä bolshevikkien taisteluun Väliaikaisen hallituksen kukistamiseksi, eikä nostattanut joukkotaistelua Väliaikaista hallitusta vastaan. Porvariston vehkeilyjä Saksan kanssa ei paljastettu suurille joukoille.

Suomen porvariston käsissä muuttui Suomen itse-

näisyysvaatimus taantumuksen aseeksi Venäjän ja Suomen vallankumousta vastaan, vaikkakin tältä aseelta se, että bolshevikit tunnustivat Suomen itsenäisyyden, vei huomattavasti kärkeä ja oli omiansa nopeasti vapauttamaan Suomen työväenluokan porvariston vaikutuksesta. Suomen itsenäisyyskysymys tuli ratkaistua ennen luokkasodan puhkeamista Suomen kansan, ennen muuta työväestön taistelun kautta Venäjän proletaarisen vallankumouksen myötävaikutuksella. Kuitenkin Suomen porvaristo verhosi varustautumisensa työväenluokan aseelliseen lyömiseen ja sodankäynnin työväenluokkaa vastaan Suomen vapauden ja itsenäisyyden tunnuksella, vaikka todellisuudessa oli kysymys Suomen työväen vallankumouksellisen nousun kukistamisesta.

Mitä Suomen sosialidemokratian olisi pitänyt tehdä vallankumouksen valmistuskaudella

Kuten edellä on käynyt selville, ei Suomen sosialidemokratia ollut tehtävänsä tasalla. Se ei ollut selvittänyt itselleen imperialismin olemusta eikä ymmärtänyt maailmansodan aikaista syvää murrosta kapitalismissa ja kansainvälisessä työväeliikkeessä eikä soveliuttanut taistelutaktiikkaansa vallankumouksellisen tilanteen mukaisesti. Se ei myöskään selvittänyt kansallisvallankumouksen tehtäviä eikä määritellyt proletariaatin osuutta kansalliskumouksessa. Vaikka sosialidemokratia ei kieltänytkään vallankumousta, ei se asettanut kysymystä proletariaatin diktatuurista, vaan pysyi aina vallankumoukseen asti parlamenttaaristen laillisuusharhojen vallassa. Tästä syystä se ei selvästi asettanut kysymystä vallankumouksen liittolaisista eikä kyennyt ajamaan todellista vallankumouksellista politiikkaa talonpoikain keskuudessa turvatakseen vallankumoukseen jouduttaessa pikkutalonpoikaiston sen liittolaisiksi ja tekemään keskivarakkaat neutraalisiksi.

Suomen sosialidemokratia ei ollut omaksunut Marxin opetuksia proletariaatin diktatuurista. Se ei myöskään ajoissa rakentanut riittäviä yhteyksiä bolshevik-

kien kanssa eikä ottanut heiltä ja Venäjän vallankumoukselta oppia.

Aika helmikuun vallankumouksen jälkeen olisi pitänyt käyttää kiinteän määrätietoiseen valmistautumiseen luokkasotaan. Alkuvalmistelut kansalaissotaan olisi pitänyt tehdä jo maailmansodan aikana mobilisoimalla työväenjoukot silloin taisteluun elinehtojensa puolesta. Tätä taistelua olisi pitänyt jatkaa ja kehittää kesällä 1917 niin, että työväen osataisteluista lähteneet liikehtimiset olisi tietoisesti kohotettu korkeammalle vallankumoukselliselle tasolle. Venäjän vallankumouksen esimerkin mukaan olisi pitänyt tehostaa proletariaatin järjestämistä työväen ja talonpoikain neuvostojen kautta. Punakaartien sotilaalliseen valmistamiseen olisi ollut kohdistettava huomio, erittäin olisi ponnella pitänyt suorittaa niiden aseistamista. Suomen vallankumousliikkeen edut olisivat vaatineet astua samassa tahdissa Venäjän vallankumoustapahtumain kanssa. Vallankumouksellisella talonpoikaispolitiikalla olisi turvattu vallankumoukselle liittolaiset. Kapinaan olisi pitänyt valmistautua taidon kannalta.

Sosialidemokratian johtava ryhmä, keskusta, ei pyrkinyt vallankumoukseen. Se laahusti joukkoliikkeen hännässä pikemmin sitä jarruttaen kuin kehittäen. Välttämätön ehto, että olisi voitu kunnolla valmistautua vallankumoukseen, olisi ollut sosialidemokraattisen puolueen yhtenäisyyden rikkominen luomalla todellinen taistelupuolue. Tämä tehtävä olisi kuulunut ennen muuta puolueen vasemmistoaineksille, mutta nämä eivät uskaltaneet edes esittää oikeiston erottamista puolueesta. Oikeistoaines taas tietoisesti saboteerasi vallankumoukseen valmistautumista osan siitä ollessa porvariston kanssa yhteistoiminnassa jo vallankumoukseen valmistuskaudella.

III. KANSALAISSOTA.

Vallankumoustaistelujen alku.

Porvarillisen hallituksen julistama tunnussana: luja järjestysvalta, jonka eduskunnan enemmistö hyväk-

syi ja joka asetti lahtarikaartit hallituksen ainoaksi aseelliseksi voimaksi maassa, oli avoin kansalaissodan julistus.

Tammik. 6 p:nä porvarihallitus lähetti Mannerheimin "Suomen armeijan" ylipäälliköksi Etelä-Pohjanmaalle, jonka porvaristo oli valinnut taistelunsa tukikohdaksi senvuoksi, koska siellä pääasujamiston muodosti taantumuksellinen varakas talonpoikaisaines ja koska proletariaatti siellä oli lukumääräisesti heikko ja sitä hajoitti kaksikielisyys. Punakaartilaisjoukot törmäilivät vastakkain lahtarikaartien kanssa eri puolilla maata. Kansalaissota oli jo tosiasia, kun sen alkaminen vallankumoushallituksen asettamisen kautta Helsingissä julistettiin. Samaan aikaan Mannerheim antoi päiväkäskynsä sotatoimien alkamisesta punaista Suomea vastaan.

Vallankumouksen sodankäynti.

Punakaartit, jotka olivat saaneet aseistuksensa maassa olleelta venäläiseltä sotaväeltä, ja osaksi hankkineet niitä Venäjältä, valtasivat Etelä-Suomen, Pohjois-Suomen sen sijaan joutuessa lahtarien käsiin. Lahtarit kohdistivat päävoimansa iskun ensinnä Perä-Pohjolan punakaarteja vastaan. Oulun verisessä taistelussa Perä-Pohjolan punakaartit tulivat lyödyksi ja lahtarit saivat siten selkäpuolensa vapaaksi saaden vielä suuret määrät aseita siellä majailleelta venäläiseltä sotaväeltä, joka vastavallankumouksellisten upseerien agitatsionin vaikutuksesta miltei vastarinnatta antautui.

Suomen työväenluokka ja sen kanssa liitossa olevat torpparit olivat jo kesän ja syksyn aikana järjestyneet järjestyskaarteihin, jotka muuttuivat kansalaissotaan mennessä punakaarteiksi. Kansalaissodan kestäessä oli aseissa noin 70.000 työläistä järjestyneenä kotipaikkakuntansa ja osittain ammattialansa mukaisesti eri joukko-osastoiksi. Punakaartin luominen oli Suomen työväenluokan järjestelykyvyn ja valtavan vallankumouksellisen innostuksen osoitus. Vailla sotilaallista koulutusta (Suomesta oli tsarismi hävittänyt sen sotalaitoksen) ja miltei ilman soti-

laallista johtoa, kykeni Suomen työväen punakaarti kolmen kuukauden ajan torjumaan sotilaallisesti kokoonpannun ja paremmin johdetun Suomen lahtariarmeijan hyökkäyksiä vastaan. Vasta Saksan armeijan hyökkäys punakaartien selkään mursi Suomen työväen punakaartien vastarinnan.

Punakaartien sankarillisessa taistelussa lahtarien armeijaa vastaan ilmeni perustavana heikkoutena vallankumouksellisen sodankäynnin taidon ja johdon puute.

Aseelliseen taisteluun jouduttaessa olisi kaikki voimat pitänyt kohdistaa siihen, että mahdollisimman nopeassa tempossa olisi hyökätty eteenpäin lyöden vihollinen tärkeimmissä kohdissa ja hankkien jatkuvasti uusia menestyksiä säilyttäen siten moraalista yliotetta työväellä. Tätä ei tehty. Sankarillisesti puolustauduttiin lahtareiden hyökkäyksiä vastaan, mutta ei käyty voimakkaammin hyökkäämään. Punaisten tiedustelu oli heikosti järjestetty ja senvuoksi ei voitu voimia eikä taistelutoimintaa oikeisiin kohtiin keskittää ja oikealla tavalla järjestää. Strategisia suunnitelmia, joita laadittiin taistelun kuluessa, ei saatu toteutettua huolimatta siitä, että asetetut taktilliset tehtävät usein täytettiinkin. Vallankumouksen johto ei omannut riittävää organisatoorista eikä poliittista johtoasemaa joukkojen yli.

Punaisen kaartin valmistautuminen kansalaissodan varalta oli jäänyt heikoksi. Kiintamalla käytettäessä venäläisiä sotilasspetsejä, ei osattu niiden toimintaa valvoa komissaarien kautta eikä nämä myöskään osanneet käyttää sitä aivan erikoislaatuista taisteluvoimaa, jonka punakaarti muodosti. Punakaartin organisatoorinen rakenne oli myöskin vajava ja tuotti suuria vaikeuksia yhdistää pienemmät joukko-osastot, komppaniat, suuremmiksi taisteluyksiköiksi. Punakaartit olivat vapaaehtoisuuden pohjalla syntyneet. Ne eivät vielä taistelujen aikana ehtineet kehittyä, eikä niitä riittävällä ponnella kehitettykään punaiseksi armeijaksi.

Punakaartin joukko-osastoja vaivasi vahva kotipaikkahenki, joka rajoitti niitten käyttöä muualla kuin kotipaikkakunnilla. Punakaarti valitsi itse päällik-

konsa. Päällystöllä ei ollut riittävää valtaa. Erikoisesti ilmeni n.s. punakaartilaisdemokratiaa, joka esti sotilaallisen kurin kehittämistä, vaikka kuri kyllä parani kansalaissodan loppuun mennessä. Taistelujohtoa ei ollut tiiviisti keskitetty yksiin käsiin eikä johdon vaikutus tuntunut koko rintamalla ratkaisevasti. Kunkin rintamaosan johto hoiti omaa taistelutoimintaansa seuraamatta keskusjohdon määräyksiä (m.m. läntinen rintama ei perääntynyt huolimatta määräyksestä ja tästä johtui sen ja keskisen rintaman joukkojen tuho).

Ratkaisevasti taistelujen kulkuun vaikutti Saksan antama apu porvaristolle. Maaliskuun 15 p:nä saksalaiset laskivat joukkoja maihin Ahvenanmaalle, huhtikuun 3 p:nä he nousivat maihin Hangossa ja etenivät nopeasti Helsinkiä kohti. Tämän johdosta Kansanvaltuuskunta siirtyi Viipuriin huhtikuun 14 p:nä ja antoi sieltä perääntymismääräyksen (jota ei seurattu) läntisille joukoille, jotta olisi turvattu perääntymistie Venäjälle. Saksalaiset valtasivat Helsingin huhtikuun 12 p:nä. Helsingin vallannut saksalaisjoukko suuntasi sitten iskunsa pohjoiseen yhtyen pian valkoisen armeijan kanssa, joka hyökkäsi, valloitettuaan Tampereen, etelää kohti. Loviisasta nousi maihin toinen saksalainen joukko 7 p. huhtik. katkaisten rautatien Lahden luona ja jakaen siten punaiset joukot kahteen toisistaan erotettuun osaan. Huhtikuun 23 p:nä lahtarit valtasivat Terijoen ja katkaisivat siten yhteyden Viipurin ja Pietarin välillä. Viipuriin tunkeutuivat lahtarit 29 p. huhtik. Lahdessa saarroksissa olevat punaisen armeijan tähteet antautuivat toukok. 2 p:nä. Loput punakaartilaisjoukoista luopuivat vastarinnasta muutaman päivän perästä. Ainoastaan murto-osa punakaartin jätteistä pääsi joko meritse tai maitse murtautumaan lahtarien piiritysketjujen lävitse Neuvostoliittoon.

Vallankumouksen valtaelimet ja vallankumouksen politiikka.

Kansalaissodan alkaessa perustettiin vallankumoushallitus, Suomen Kansanvaltuuskunta sekä Työväen

Pääneuvosto. Niiden asettamisen suorittivat sosdem puolue, Suomen Ammattijärjestö ja punaisen kaartin johto. Varsinaisia työväen ja talonpoikain neuvostoja ei Suomessa perustettu, vaan työväen paikallista valtaa edustivat työväenjärjestöjen eduskunnat, joihin valittiin edustajat puolue- ja ammatillisista järjestöistä sekä eräillä paikoilla myös punakaarteista. Vallankumouksellisia virastoja asetettiin, mutta pääasiassa tyydyttiin vaan vaihtamaan henkilöitä vanhan porvarillisen järjestyksen elimiin. Tämä luonnollisesti jo vallankumoustilanteessa merkitsi suuressa määrin näitten elimien luonteenkin muuttumista, mutta on sanottava, että vanhojen kaavojen seuraamisesta kärsi vallankumoushallitusaparaatin toimintavalmeus.

Vallankumouksen ohjelmaksi kansanvaltuuskunta julisti, että "koko valtiosääntö on perustettava taatusti työväen etujen mukaisen kansanvallan pohjalle", "torpparit ja mäkitupalaiset on heti vapautettava kokonaan isäntiensä vallasta", "pankkipääoma alistettava yhteiskunnan valvontavaltaan ja sen kautta mahdollisimman pian päästävä pitämään kurissa kauppa- ja teollisuuspääomaa." Myöskin julistettiin, että "millä alalla kansan yhteinen hätä jo selvästi vaatii suurten riistäjäin tuotantolaitosten ottamista yhteiskunnan haltuun, väistyköön heidän omistusoikeutensa."

Kansanvaltuuskunnan julkaisema valtiosääntöehdotus, joka on laadittu taistelujen kestäessä, tähtäsi porvarillisen kansanvallan kehittämiseen. Kansanvaltuuskunnan tammikuun lopulla antama vallankumouksen ohjelmajulistus ja myöhemmin julkaistu valtiosääntöehdotus kuvastavat, kuinka syvässä oli porvarillisen parlamenttarismin harhat sosialidemokratian keskustalaisvasemmistolaisessa johdossa. Vallankumouksen alkaessa ja kestäessä ei nähty proletaarisen diktatuurin välttämättömyyttä, vaan luultiin, kun ensin kuritetaan porvaristo, sosialismin rakentamisen tapahtuvan porvarillisen demokratian laajentamisen kautta. Val[illegible]kumouksellisen ohjelman puuttuminen on yksi ra[illegible]mpia sosialidemokraattisen puolueen heikkouksi[illegible] kansalaissodan aikana. Siitä suuressa määrin johtuu sen horjumiset ja heikot otteet. Porvarillinen

kansanvalta ei voinut ratkaista niitä kysymyksiä, jotka vallankumouksen aiheuttivat. Senhän oli osottanut jo Suomen sosialidemokratian parlamenttaarinen toiminta 1906:sta 1917 ja ennen kaikkea 1917 saadut kokemukset.

Mutta vallankumouksen käytäntö johti Suomessa proletariaatin diktatuurin (tosin hyvin vajavan) toteuttamiseen. Tätä osottaa m.m. se, että useita suuria tehtaita ja maatiloja, joiden omistajat olivat niistä poistuneet ja jättäneet ne hunningolle, otettiin vallankumouselimien käsiin ja pidettiin työt niissä käynnissä. Suurkartanonomistajain ja tukkiyhtiöiden maita ei pakkoluovutettu, joka on raskas virhe vallankumouksen johdossa olleen sosialidemokratian taholta. Torpparit vapautettiin. Vallankumous loi myös oman oikeuslaitoksensa, joka tuomitsi proletaaristen luokkanäkökantojen pohjalla. Julistettiin yleinen työvelvollisuus. Eräillä paikoilla pakkomobilisoitiin väkeä punakaarteihin. Myöskin estettiin porvariston sanomalehdet ilmestymästä. Asetettiin erikoisia elimiä taistelemaan vastavallankumousta vastaan. Järjestettiin valistusasioita, pitäen koulut käynnissä joko pakottamalla entiset opettajat tehtäviinsä tai asettaen uudet. Useassa tapauksessa paikallinen valta oli suorastaan punakaartin esikunnan käsissä. Valtaelimiksi muodostuneet työväenjärjestöjen eduskunnat edustivat järjestyneen työväen diktatuuria, jolle antoi kannatuksensa myös järjestymätön työväestö ja köyhempi talonpoikaisaines.

Vaikka vallankumouksen ohjelma ei ollutkaan proletaarisen diktatuurin ohjelma, oli Suomen työväen vallankumous proletaarinen kumous. Proletaarisen diktatuurin ohjelman puutteesta ja sosialidemokraattisen puolueen kyvyttömyydestä johtui, että proletaarinen diktatuuri jäi vielä epäselväksi. Ei perustettu sen elimiä, työväen ja talonpoikain neuvostoja, ei asetettu kaikkea tarmoa ja järjestelykykyä vallankumoussodan valmistamiseen, ei käyty porvariston vastavallankumouksellisiin vehkeilyihin käsiksi riittävällä tarmolla eikä luotu yhtenäisesti poliittisesti johdettua elintä tätä varten. Ei myöskään toteutettu vallankumouksellista pakkoluovutuksellista verotusta omista-

viin kerroksiin eikä vallattu näiden asuntoja työväelle.

Suomen sosialidemokratia vallankumouksessa.

Suomen sosialidemokraattisessa puolueessa ei tapahtunut mitään selvää jakautumista oikeistoon, keskustaan ja vasemmistoon vielä v. 1918 vallankumoukseen mennessä. Osa oikeistoon kallistuvista lähti vielä mukaan kansalaissotaankin (Gylling, Lumivuokko ja myöskin oikeistolaiset Salin, Mäkelin). Suurin osa oikeistolaisista (Tanner ym.) asettuivat jyrkästi työväen vallankumousta vastustamaan liittoutuneiden lahtarien kanssa ja tulivat kansalaissodan alkaessa eristetyksi puolueesta.

Yksi Suomen sosialidemokraattisen puolueen perusheikkouksista oli juuri se, että säilytettiin puolueen yhtenäisyys. Vallankumouksellisen tilanteen kypsyessä syksyllä 1917 tämä muodollinen ja osaksi asiallinen yhtenäisyys halvautti sosialidemokraattisen puolueen (proletariaatin diktatuurin ymmärtämättömyys keskustalla ja kieltäminen oikeistolla) ja sosialidemokratia esti, vasemmistoaineksien kypsymistä todelliseksi vallankumousta valmistavaksi ja johtavaksi ryhmäksi, ja omaksumasta vallankumouksellisen tilanteen tehtäviä, ennenkaikkea valmistautumasta edessäolevaan vallankumoukseen.

Suomen vanha sosialidemokratia joutui vallankumoukseen, koska sillä ei ollut muuta tietä valittavana kuin joko vapaaehtoisesti luovuttaa työväenluokka porvariston armoille tai taistella sen mukana. Mutta työväenluokan johtavana puolueena se oli jo kadottanut merkityksensä kansalaissodan alkaessa, jolloin vallankumouksen luomat valtaelimet suorittivat pääasiallisimman työn joukkojen taistelun järjestämisessä ja johtamisessa, sosialidemokraattisen puolueen osaksi sulautuessa vallankumouksen luomiin valta- y.m. elimiin tai muuttuen vallankumousta palvelevaksi valistusaparaatiksi. Sosialidemokraattisen puolueen johdossa olleet keskustalaisainekset olivat vallankumouselimissä määräävillä paikoilla ja puolueen alempi aktiivi muodosti eri paikkaunnilla paikallisen val-

lankumouksen johdon tai muodosti punakaartin ytimen ja johtavan aineksen. Mutta puolue puolueena ei toiminut eikä johtanut vallankumousta.

Suomen vanha sosialidemokraattinen puolue, jonka asioita Suomen työväen järjestämisessä, luokkatietoisuuteen herättämisessä ja myöskin työväen taisteluiden johtamisessa kapitalismin kehityksen rauhallisessa vaiheessa, ei ole vähäksi arvioitava, murskautui kansalaissodassa. Sen parhain aines ja valtavasti suurin osa lähti työväenvallankumoukseen, oikeistolaisen herrassosialistiryhmän jo ennen kansalaissotaa pettäessä työväen asian sekä liittoutuessa porvariston kanssa(Tanner, Ryömä y.m.). Parhain osa kapinassa mukana olleesta silloisesta Suomen sosialidemokratian johdosta ja jäsenistöstä Suomen työväen vallankumouksen häviön jälkeen kehittyi kommunisteiksi (Kuusinen, Manner, Sirola, Gylling, y.m.). Osa kansalaissodan jälkeen petti työväen vallankumouksen asian muuttuen sen kiivaimmiksi ja katalimmiksi mustaajiksi ja Suomen työväen uuden vallankumouksellisen nousun häikäilemättömiksi vastustajiksi(Huotari, Viik, Louhikko y.m.).

IV. MINKÄ TAKIA SUOMEN TYÖVÄEN VALLANKUMOUS PÄÄTTYI HÄVIÖÖN.

Kansainvälisiä tekijöitä ei otettu huomioon

Suomen sosialidemokratia, jonka olisi pitänyt johtaa Suomen työväen valmistautumista vallankumoukseen, ei ollut tehnyt itselleen selväksi imperialismin olemusta eikä imperialistisen maailmansodan luomaa syvää vallankumouksellista kriisiä ja murrosta kansainvälisessä työväenliikkeessä. Tämän takia se ei nähnyt proletaarisen vallankumouksen päiväjärjestykseen astumista myöskin Suomessa, joka oli monin sitein kytketty imperialistisiin suhteisiin. Maailmansodan aikaista bolshevikkien taistelua sosialidemokratian oikeiston ja keskustan petosta vastaan ja pesäeron tekoa II Internationalen pettureista ei Suomessa pidetty elävänä kysymyksenä. Sodan aikana tehtiin

päätös, liittyä Zimmerwaldin kansainväliseen yhtymään, mutta ei määritelty sen tarkemmin suhdetta sen sisällä syntyneeseen vasemmistoon, joka ajoi sodan muuttamista kansalaissodaksi. Myöskään ei rakennettu kiinteää yhteyttä Venäjän bolshevikkeihin, vaikka pidettiinkin yhteyttä näitten kanssa helmikuun kumouksen jälkeen ja oltiin (varsinkin sosdem keskusta) sille myötämielisiä (tätä edisti bolshevikkien rohkea Suomen itsenäisyyden kannattaminen) tai saatiin näitä vaikutteita ja osaksi edustettiin niitä vaikutteita sosialidemokraattisessa puolueessa (vasemmistoainekset).

Ei ollut bolshevistista politiikkaa.

Huolimatta Pariisin kommuunin opetuksista ja Venäjän vallankumouksen esimerkeistä ei omaksuttu proletaarista diktatuuria vallankumouksen ohjelmaksi ja vallankumouksen käytäntö ei yksinomaan riittänyt luomaan täydellisiä ja tehokkaita proletaarisen diktatuurin elimiä. Porvariston valtakomennon raameja ei tästä samasta syystä murskattu tarpeellisella häikäilemättömyydellä. Työväenjärjestöjen muodostamia vallankumouselimiä, vaikka ne edustivatkin työväenluokan suurta enemmistöä, vaivasi ennen kaikkea se, että niiden joukkopohja oli liian kapea kun ne käsittivät vaan järjestyneen työväestön ja järjestyneen maaseutuväen sulkien organisatoorisesta yhteydestään järjestymättömät joukot, jotka kyllä antoivat suuressa määrin kannatustaan työväen vallankumouksen elimille. Nämä valtaelimet eivät riittävässä määrässä tulleet kehitettyä oikeiksi vallankumouksen diktatuurielimiksi, jotka elävästi olisivat pitäneet diktatuurivaltaa käsissään.

Kapinaa ei myöskään otettu taidon kannalta ja siksi jo sen valmistus suoritettiin tavattoman heikosti. Kansalaissodan alkamishetkeksi olisi marraskuun suurlakon aika ollut edullisempi kuin tammikuun loppu v. 1918, jolloin porvaristo oli jo ehtinyt marraskuussa varotuksen saatuaan varustautua kansalaissotaan. Kapinan alettua ei kohdistettu koko tarmoa vallankumouksellisen sodan voittamiseen, vaan sidot-

tiin parhaita voimia lainsäädäntötyöhön ja muuhun sillä hetkellä vähemmän tärkeään rintamaan selkäpuolen järjestämistyöhön. Punakaartien hyökkäysliikettä pohjoiseen ei ponnella kehitetty eikä pidetty jatkuvien menestyksien kautta moraalista ylivoimaa vihollisesta. Ei kehitetty punaisten sissitoimintaa valkoisessa Suomessa. Punaisten tiedustelu toimi heikosti. Taistelun kestäessä ei punakaartilaisten vallankumouksellista energiaa kehitetty voimakkaalla poliittisella työllä eikä nostatettu heidän taisteluinnostustaan riittävässä määrässä eikä poliittisen työn tehostamisen kautta taisteltu vallankumouksellisen sotilaskurin aikaansaamiseksi punakaartilaisjoukoissa.

Työväen joukkoliikettä ei kehitetty jo v. 1916, jolloin työväen joukoissa alkoi vaistomaisesti kehittyä taisteluhalua, joka ilmeni työväenjärjestöjen voimakkaana kasvuna (1916 eduskuntavaaleissa saavutettuna suuremmoisena vaalivoittona ja pienempinä työtaisteluina). V. 1917, kun Venäjän vallankumouksen vaikutuksesta työväen joukkoliikkeen vyöry purkautui esiin, ei sitä vallankumouksellisesti pyritty nostattamaan korkeampiin muotoihin, vaan osittain hillittiinkin. Tämä saattoi sosialidemokraattisen puolueen menettämään johtoasemansa joukkoliikkeissä kansalaissotaan mennessä.

Puolue ei aseistautunut vallankumousta edeltäneenä aikana vallankumouksellisella teorialla ja vallankumouksen lakien tuntemuksella. Suomen sosialidemokratia ei myöskään organisatoorisesti ollut ehjä kokonaisuus eikä siihen kuulunut yksinomaan luokan etujoukko, vaan se veti mukaansa organisatoorisesti työväenluokan enemmistön ammatillisten järjestöjen ja maaseudun työväenyhdistysten joukkomitassa puolueeseen kytkemisen kautta. Summittainen puolueen paisuttaminen aiheutti sen, että puolueeseen tuli paljon aineksia, joilla ei ollut selvyyttä puolueen ohjelmasta ja menettelytavoista eikä puolue organisatoorisesti yhdistänyt niitä tiiviiksi kokonaisuudeksi. Tällaisessa puolueessa ei ollut mitään mahdollisuutta toteuttaa tiukkaa puoluekuria jäsenistöön nähden, eikä ennen kaikkea vallankumouksen kehitystä suorastaan vastustavaan oikeistoon nähden saatu riittävää

otetta. Puolueen esiintymisestä yhtenä organisatoorisena kokonaisuutena, joka johdonmukaisesti vie vallankumousta eteenpäin, ei ollut puhettakaan. Tiukka pesäero vallankumousta saboteeraavasta oikeistosta jo kesällä 1917 olisi ollut välttämätön kohottaakseen puolueen johto- ja taistelukykyä.

Porvariston suorittamaa luokkasodan valmistautumista (aseiden hankintaa, päällystön kouluutusta, lahtarikaartien perustamista, jääkäriliikettä ja toimenpiteitä ulkomaisen avun saamiseksi lahtareille y.m.) ei seurattu riittävällä valppaudella eikä paljastettu sitä suurille joukoille. Ennen luokkasotaa ei käytetty punakaarteja eikä työväen käsissä olevaa miliisiä häikäilemättömään sotaan porvariston muodostamien lahtaripesäkkeiden hävittämiseen ja heidän luokkasotaan valmistautumisensa estämiseen. Porvariston vastavallankumouksellisia vehkeilyjä vastaan punaisessa Suomessa ei kohdistettu riittävää huomiota. Vastavallankumouksellisia vehkeilijöitä osaksi vapautettiin tai kohdeltiin aivan liikuttavalla lempeydellä. Vaikka asetettiinkin erilaisia elimiä taistelemaan vastavallankumouksellisia vastaan, ei näiden elinten toimintaa poliittisesti johdettu eikä kehitetty Suomen vallankumouksen GPU:ta häikäilemättömään porvariston vastarinnan murskaamiseen. Tämän takia porvaristo sai suhteellisen rauhassa vehkeillä punaisessa Suomessa häiriten liikennettä, telegrafia ja harjoittaen vakoilua y.m.

Se, ettei Suomen sosialidemokraattinen puolue ollut tehnyt itselleen, eikä joukoille selväksi ja omaksunut tärkeintä proletaarisen vallankumouksen kysymystä, kysymystä proletariaatin diktatuurista, johti välittömästi siihen, ettei Suomen sosialidemokratia myöskään ymmärtänyt kysymystä proletariaatin liittolaisista vallankumouksessa. Talonpoikaiskysymyksessä ei ajettu selvää vallankumouksellista marxilaista kantaa. Torpparien asiaa ajettiin ponnellakin eräissä tapauksissa (vallankumouksessa torpparit vapautettiin). Mutta se oli vain osa kysymystä eikä vielä riittänyt lujittamaan proletariaatin liittolaisiksi edes pientalonpoikain enemmistöä, eikä neutralisoimaan keskivarakkaita.

Feodalismin jätteet eivät Suomessa painaneet, ei ainakaan suuremmassa määrin, talonpoikain suurinta osaa, perusjoukkoja. Pääosan talonpoikaistosta muodostivat pien- ja keskitalonpojat, jotka olivat kytkeytyneet kapitalistisiin riistosuhteisiin. Suomen sosialidemokratian vasemmistosivustakin pysähtyi talonpoikaiskysymyksessä puolitiehen.

Erikoisesti on huomattavaa ettei ollut selvää kantaa maakysymykseen. Mekaanisesti tyydyttiin selittämään kehityksen lait ja toteamaan sen suunnan johtavan pientalouden tuhoutumisen kautta suurtalouteen, mutta ei näytetty maattomille ja vähämaisille kumouksellisen ratkaisun mahdollisuutta ja etuja. Kuvaavaa on, ettei vielä vallankumouksen aikanakaan anettu tunnusta tukkiyhtiöiden ja suurtilojen maiden pakkoluovutuksesta.

Vallankumouksen käytäntö ajoi tässäkin kysymyksessä sosialidemokratiaa pitemmälle tukemaan maaseudun pieneläjäin vaatimuksia. Mutta työtätekeviä talonpoikia ei saatu riittävästi vakuutettua siitä, ettei niillä ole mitään pelättävää vallankumoukselta, vaan että he sen kautta voisivat vapautua rahavallan ryöstöltä ja veloilta. Vallankumouksellisella politiikalla talonpoikaiskysymyksessä olisi saatu paljon laajempien pientalonpoikaiskerrosten aktiivinen tuki vallankumoukselle ja nostatettu maaseudun omistamattomain taistelutahto paljon suuremmaksi.

Porvaristo sai apua imperialistiselta Saksalta. Saksalaisten hyökkäys punaisten selkään murti lopuksi, sitkeäin taisteluiden jälestä punaisten vastarinnan. Toiselta puolen eivät Venäjän bolshevikit voineet lähettää punaisia joukkoja Suomeen auttamaan Suomen vallankumousta sen takia, että neuvostovalta taisteli silloin itse elämästä ja kuolemasta alkavia vastavallankumouksen hyökkäyksiä vastaan ja koska neuvostohallitusta sitoi Brestin rauhanehdot, joissa Trotskin viivyttelyn takia oli neuvostohallitus tullut pakoitetuksi sopimukseen joukkojen poistamisesta Suomesta.

Porvaristo sai voiton kansalaissodassa.

Käyttäen hyväkseen Suomen sosialidemokraattisen puolueen tekemiä virheitä ja sen tavatonta heikkoutta vallankumoukseen valmistautumisessa ja vallankumouksellisen sodan käynnissä, porvaristo kykeni voittamaan kansalaissodan sen takia, että se kykeni vetämään suuren osan talonpoikaistoa mukanaan käyttäen hyväkseen kansallisuuskiihkon lietsomista ("ryssävihaa"), elintarvesäännöstelyssä olevia epäkohtia, pelottelemalla talonpoikaistoa muka maittensa menettämisen uhalla, jos vallankumous voittaisi, sekä harjoittamalla demagogiaa uskonnon nimessä. Toiseksi porvaristo ymmärsi jo ajoissa aseellisen taistelun välttämättömyyden ja huolellisesti valmistautui siihen. Taistelujen aikana porvaristolla oli käytettävissä sotilaallisesti pätevä johto, joka suhteellisen lyhyessä ajassa kykeni aikaansaamaan sotilaskuriin alistetun armeijan, johon se osasi mobilisoida pakko-otoilla vanhoja lakeja hyväksikäyttäen tarvittavan ihmisaineksen. Porvaristo taistelujen aikana keskitti oikein voimansa tärkeimmille iskun kohdille ja pidätti suhteellisesti heikoilla voimilla punakaartilaisia vähemmän tärkeillä rintamaosilla. Tiukalla valkoisella terrorilla se esti kaikki vallankumouksellisen työväen yrityksetkin rintamansa selkäpuolella ja samanaikaisesti se järjesti hyvin organisoidun vakoilu-, provokatsioni- ja sabotaashitoiminnan punaiseen Suomeen. Ratkaisevasti taistelun kulkuun vaikutti porvariston saama apu Saksan imperialismilta ja Ruotsilta y.m. Skandinavianmaista.

V. 1918 *ei ollut kommunistista puoluetta Suomessa.*

Suomen vallankumous hävisi ennen kaikkea sen takia, että Suomessa ei ollut kommunistista puoluetta, joka olisi loppuun asti käyttänyt proletariaatin mahdollisuudet vallankumouksen voittamiseksi. Olisiko ollut mahdollisuuksia vallankumouksen voittoon? Kieltämättä oli. Edellä on pyritty selvittämään ne heikkoudet ja tekijät, jotka aiheuttivat tappion. Jos olisi ollut Suomessa luja kommunistinen puolue, olisi

se suurimman osan näistä heikkouksista voinut välttää ja olisi voinut taistelunsa siten järjestää, että se olisi voitu alkaa oikealla hetkellä käyttäen hyväkseen kansainvälisen tilanteen kehityksen luomia edellytyksiä (Venäjän vallankumousliike ja myöhemmin Saksan vallankumous). Kommunistinen puolue olisi voinut työväenluokan taisteluvoiman loppuun käytettyään välttää hävitessäänkin sellaisen perinpohjaisen tappion kuin mitä Suomen luokkasodassa tuli, (jos ei olisi voittanut taistelua). Suomen vallankumous olisi kyllä voinut kommunistisenkin puolueen johdolla hävitä, ei koskaan voida ennen taistelua päättää, onko varmuutta voitosta. Mutta vallankumouksellista liikettä ei olisi murskattu, vaan olisi se voinut pelastaa suurimman osan vallankumouksen voimista oikealla tavalla perääntymällä ja uudelleen järjestäytymällä yrittää toisen kerran paremmalla onnella. Nyt sensijaan tapahtunut romahdus merkitsi sitä, että työväenluokan häviöt tulivat tavattoman suuriksi, että oli lähdettävä alusta tehden tarkka tili menneisyyden kanssa, luoden nahka uudestaan ja sitkeissä taisteluissa rakennettava kommunistinen puolue Suomen vallankumouksen vastaisen kehityksen johtajaksi.

V. SUOMEN LUOKKASODAN TAPPION SEURAUKSET.

Suomen työväen vallankumouksen tappio oli tappio kansainväliselle vallankumousliikkeelle. Sen kautta siirtyi vallankumouksen rintama itäänpäin ja punainen Pietari tuli vastavallankumouksellisten hyökkäyksien välittömän uhan alaiseksi ja estyi Suomen kohdalta vallankumousliikkeen tunkeutuminen toistaiseksi Skandinaavian maihin, jossa Suomen vallankumouksen tappio vaikutti lamauttavasti siellä kehittymässä olevaan vasemmistolaiseen työväenliikkeeseen. Toiselta puolen se tietenkin auttoi Skandinaavian vasemmistopuolueitten teoreettista selvenemistä.

Suomen työväestölle ja työtätekevälle maalaiskansalle merkitsi valkoisten voitto taantumusta ja tappiota. Työväen järjestöt tuhottiin ja estettiin toimi-

masta. Mitä hillittömin valkoinen terrori kohdistettiin työväestöä vastaan. Vankileireillä menehtyi nälkään ja kurjuuteen noin 15.000 työläistä. Sama määrä telotettiin. Kymmeniätuhansia työläisiä piinattiin vankileireillä vuosikausia. Suomen porvaristo paljasti lahtariluonteensa täysin selvästi.

Suomen porvaristo pani alulle jo ennen kansalaissotaa Suomen itsenäisyyden myymisen Saksan imperialismille, pyrkien itse saamaan ryöstettäväkseen Karjalan metsä- y.m. rikkaudet. Suomeen aijottiin v. 1918 asettaa kuninkaaksi saksalainen prinssi. Tämän teki kuitenkin tyhjäksi Suomen työtätekevien vastarinta ja Saksan kukistuminen sodassa. Sen jälkeen on Suomen porvaristo alistanut Suomen muiden imperialististen valtioiden politiikan palvelukseen (ennen muuta Englannin) ja esiintynyt näiden puskurina Neuvostoliittoa vastaan. Omalta kohdaltaan Suomen porvaristo himoitsee Neuvosto-Karjalan metsärikkauksia ja senkin takia on esiintynyt neuvostovastaisen interventionivalmistuksen kärjessä.

Suurimperialisteilta saamiensa lainojen ja suhteellisesti edullisten puutavaran menekkimahdollisuuksien ja ennen muuta alhaalle polettujen työläisten palkkojen avulla onnistui Suomen porvaristo nostamaan Suomen talouden ennen sotaa vallinneelle tasolle, jopa sen ylittämäänkin kapitalismin suhteellisen vakaantumisen kaudella. Mutta kapitalismin sodan aikana alkaneen pulan nykyinen uusi vaihe valtasi Suomen talouden ensi hetkestä. Tähän oli syynä ennen kaikkea se, että Suomen talouden perusta on ollut miltei yksinomaisen puutavarateollisuuden kehittämisen varassa ja senkin raaka-ainevarastot ovat suuressa määrin tulleet tuhlatuiksi ja muita raaka-aineita, joiden avulla muita teollisuusaloja olisi voinut kehittää, ei Suomella ole juuri nimeksikään. Toiseksi Suomen puutavarateollisuus on saanut vakavan vastuksen Neuvostoliiton puutavaratuotannon kasvusta siten, että markkinat sinne ovat sulkeutuneet ja se kykenee tuottamaan sosialistisen taloutensa etevämmyyden, parempien raaka-ainelähteittensä takia parempaa tavaraa ja huokeammalla kuin Suomen lahtarikapitalistit. Lisäksi pulan nopeaan kiris-

tymiseen on vaikuttanut pääomain sijoittaminen sellaisiin laitoksiin ja omaisuuksiin, jotka nyt pulan kiristyessä eivät mitään tuota (maatalousrakennukset, asunnot y.m.).

Porvaristo joutui kansalaissodan päätyttyä ja sen pakotuksesta suorittamaan torpparien itsenäistyttämisen. Se järjestettiin siten, että torpparit tulivat lunastamaan valtion lainojen avulla viljelemänsä maat itsenäisiksi, tullen näin sidottua pankkien ja valtion velkaorjuuteen. Maataloudessa esiintyi myöskin jonkunlaista nousua samoihin aikoihin kuin teollisuudessakin. Suuressa määrin otettuja ulkolaisia lainapääomia sijoitettiin myöskin maatalouteen ja valtion toimesta järjestettiin voimakas propaganda maatalouskoneiden ja uusien viljelystapojen käytäntöönsaamiseksi maataloudessa. Maataloudessakin katkesi eteenpäinmeno varsin lyhyeen, kuten teollisuudessakin. Kapitalismin pulaan yhdistyy mitä kärkevin agraaripula, joka tällä kertaa tuntuu mitä raskaimpana teollisuus- ja pankkipääoman ryöstönä talonpoikaistaloudessa.

Työväenliikkeen, sosialidemokraattisen puolueen koneiston, talot ja muun omaisuuden sekä Suomen Ammattijärjestön valtasivat kansalaissodan jälkeen porvariston puolelle siirtyneet oikeistososialidemokraatit. Kansalaissodassa tuhoutui Suomen vanha sosialidemokratia. Sen jälkeen perustettu Suomen Sosialidemokraattinen Puolue alun alkaen lähti petturuuden tielle. Se on johdonmukaisesti taistellut vallankumouksellista työväenliikettä vastaan ja sen tiestä on ollut johdonmukaisena tuloksena sosialidemokratian kehittyminen täydelliseen sosialifasismiin.

Vallankumouksessa työväenluokan mukana taistelleet sosialidemokraattisen työväenliikkeen parhaimmat ainekset, jotka onnistuivat pääsemään työväen häviön jälkeen Neuvostoliittoon, perustivat v. 1918 keväällä Suomen Kommunistisen Puolueen, joka ulotti pian toimintansa Suomeen alkaen taistelun työväenluokan rivien uudelleen kokoamiseksi luokkataisteluun kommunistisen puolueen johdon alaisena. Suomen Ammattijärjestö vallattiin SKP:n johdolla vasemmistolaisen työväen käsiin jo v. 1920. V. 1919 alotettiin sosdem puolueen sisällä ankara suuntataistelu, joka

johti v. 1920 vasemmistolaisen työläisaineksen siitä eroamiseen ja Sosialistisen Työväenpuolueen perustamiseen. Kommunistisen puolueen johdolla maasta noussut julkinen vasemmistolainen työväenliike on koko valkoisen Suomen olemassaolon ajan saanut taistella valkoista terroria vastaan. V. 1930 toimitetussa fasistikumouksessa porvaristo murskasi sosialifasistien aktiivisella avulla legaalisen vasemmistolaisen työväenliikkeen. Mutta Suomen Kommunistinen Puolue ei tullut murskattua vaikka se fasistikumouksen yhteydessä antautui ja joutui kriisiin, josta se vasta sitkeitten taistelujen jälkeen on nyt selvinnyt.

Suomen vallankumouksen häviö ja porvariston voitto esti ratkaisemasta niitä ristiriitoja, jotka v. 1918 vallankumouksen synnyttivät. Suomen kansan riippumattomuuden on porvaristo vaihtanut imperialistiseen vasalliuteen. Työtätekevän kansan vapaus on tukahdutettu valkoisella terrorilla ja fasistisen komennon voimaansaattamisella. Vapaus on vaan tullut raha- ja teollisuusherroille työväestön ja työtätekevän väestön ryöstämiseen ja nylkemiseen. Työttömyys ja nälkä sekä täydellinen poliittinen oikeudettomuus on tullut työmiehen osaksi Suomessa. Pakkohuutokaupat, puute ja hätä työtätekevän maalaiskansan elämän sisällöksi. Suomen työtätekevä kansa elää tällä kertaa fasistisen pakkokomennon kahleissa, mutta Suomen kommunistinen puolue nostattaa joukkoja taisteluun fasistikomennon kukistamiseksi Suomessa.

Tämä on lahtari-Suomen 15-vuotisen olemassaolon tulos.

Valkoinen Suomi on ollut Suomen työväestön raskas koulu. Suomen työväen häviön jälkeinen lahtarikomento on selvääkin selvemmin paljastanut proletaarisen vallankumouksen välttämättömyyden Suomen työväenluokalle.

VI. SUOMEN LUOKKASODAN OPETUKSET.

Suomen luokkasota ei ole ainoastaan kielteinen seurauksiltaan. Suomen luokkasodan kokemuksia hyväksikäyttäen on Suomen työväenluokka, kommunistisen

puolueen johdolla, jo pitkälle astunut siitä tilasta, mihin kansalaissodan tappio sen johti. Sosialidemokratian kyvyttömyyden vallankumouksen suorittamiseen ja johtamiseen paljasti Suomen luokkasota täydellisesti. Suomen Kommunistinen Puolue syntyi välittämänä luokkasodan tuloksena. Ei ole vähäksi arvioitava niitä opetuksia, joita Suomen työväenluokka sai veriin lyödyn vallankumouksensa ja sen jälkeen vallassaolleen valkoisen Suomen olemassaolon kautta. Suomen luokkasota opetti:

Voittaakseen vallankumouksessa tulee työväenluokalla olla johdossaan kommunistinen puolue, joka omaksuu parhaimman marxilais-leniniläisen teorian, jonka avulla se voi määritellä kunkin tilanteen antamat tehtävät ja oikein johtaa työväenluokkaa sen taistelussa. Tämä voidaan saavuttaa vain omaksumalla kansainvälisen vallankumouksellisen työväenliikkeen runsaat kokemukset Kommunistisen Internationalen kautta ja ottamalla lakkaamatta oppia oman maan työväen taistelukokemuksista. Puolueen pitää olla aatteellisesti ja organisatoorisesti tiivis kokonaisuus. Sen sisällä pitää säälimättömyydellä lyödä kaikki oikeisto-opportunistien yrityksetkin vetelöittää luokkataistelua ja "vasemmistolaiset" yritykset harjoittaa vasemmistolaista seikkailupolitiikkaa. Suomen vanhassa sosialidemokratiassa oli sen vasemmistolaisten ainesten raskain virhe se, etteivät ne repineet sitä puoluetta hajalle ja perustaneet tiivistä yhtenäistä taistelukykyistä vallankumouksellista puoluetta. Nyt on kommunistinen puolue olemassa ja käy sitkeää taistelua Suomessa vallitsevaa fasistiterroria vastaan. Kommunistisen puolueen hajoittaminen, sen eheyden vahingoittaminen, sen työn jarruttaminen, on suurin rikos vallankumousta vastaan. Kommunistisen puolueen eheyden lujittaminen on jokaisen luokkataistelijan ensimäinen velvollisuus. Lakkaamattomalla itsearvostelulla on puolueessa paljastettava sen heikkoudet ja puutteet ja tarmolla ne korjattava. Opportunismin ilmaukset kaikissa muodoissaan on ehdottomasti lyötävä alas.

Puolueen pitää olla organisatoorisesti lujasti järjestynyt työväenluokan etujoukko. Nyt varsinkin, kun ollaan suurien luokkataisteluyhteenottojen ja sotien

kynnyksellä, on muistettava Leninin määrittely puolueesta: "Kärjistyneen kansalaissodan kaudella kommunistinen puolue voi täyttää velvollisuutensa vain siinä tapauksessa, että se on järjestetty mahdollisimman keskitetysti, että siinä vallitsee rautainen kuri, sotakuria lähentelevä kuri, ja sen puoluekeskus on laajoilla valtuuksilla varustettu auktoriteettinen valtaelin, joka nauttii puolueenjäsenten yleistä luottamusta". Näitä ehtoja, kuten osoitettu, ei lähimainkaan täyttänyt Suomen sosialidemokraattinen puolue joutuessaan kansalaissotaan ja siksi se ei kyennyt Suomen vallankumousta johtamaan.

Puolueen on osattava vallata taaksensa luokan enemmistö oikealla joukkotyöllä. Lähtien työväenjoukkojen jokapäiväisistä elämänkysymyksistä on näitä nostatettava taisteluun elinehtojensa puolesta. Tältä pohjalta lähtien on solmittava jokapäiväinen yhteys sosialidemokraattisten ja puolueettomien työläisten kanssa ja vedettävä heidät taisteluun mukaan. Puolueen tulee olla työväen taisteluinnon nostattajana ja kehittäjänä, muuttaen menettelytapoja kehittyvän taistelutilanteen mukaisesti. Joukkojen hännässä laahustava puolue ei kykene niitä menestyksellisesti johtamaan. Suomen sosialidemokratia murskautui Suomen kansalaissodassa v. 1918 osaksi tästä syystä.

Työväenluokka ei voi voittaa vallankumousta ilman, ellei se saa vallankumouksen liittolaisiksi maaseudun köyhimpiä kerroksia ja jos se ei kykene eristämään porvaristosta keskivarakkaiden talonpoikain perusjoukkoja. Suomen luokkasodan kokemukset osoittavat tämän selvääkin selvemmin todeksi. Nyt kun Suomen työtätekevä talonpoikaisto kamppailee pulan kourissa, kun sitä vastassa on koko valkoinen porvaristo ja sosialidemokratian sosialifasistiset johtajat ja jolloin lähestytään taasen ratkaisevia luokkayhteenottoja, on vallankumouksen liittolaiskysymys elämänkysymys kommunistiselle puolueelle. Vallankumouksellisen pulan edellytykset kypsyvät nopeasti Suomessakin. Sitä osottaa talonpoikaiston liikehtimiset omalta kohdaltaan. Vastainen Suomen voittoisa vallankumous vaatii kommunistiselta puolueelta, että se kohdistaa koko tarmonsa talonpoikaiston joukkoliikehtimisien kehittämiseen ja työväen ja työtätekeväin talon-

poikain taisteluliiton luomiseen alistaen taistelun *työväen* ja *talonpoikain tasavalta*-tunnuksen alle.

Vuoden 1918 vallankumous todisti oikeaksi Marxin ja Leninin opetukset kapinan taidosta. Tämän taidon puute oli yksi tuhoisimpia vallankumouksen tappion syitä. Kapinataidon oppiminen on yksi perusedellytys tulevissa luokkayhteenotoissa niiden voittoon viemiseksi. Vuoden 1918 tärkeä opetus onkin oikein valmistautua ja oikein tapella.

Kansainväliset tekijät pitää ottaa huomioon entistä paremmin. Työväenliikkeen täytyy olla elävässä kansainvälisessä yhteydessä. Kapitalismin kansainvälinen pula, jolle ei löydy taloudellista ratkaisua, asettaa kiertämättömänä kysymyksen sodasta ja vallankumouksesta. Suomi on neuvostovastaisen sodan kärkijoukkona. Tätä ei saa koskaan työssämme unhoittaa. Sodan muuttaminen kansalaissodaksi — tunnus on Suomessa tehtävä eläväksi jokaiselle suomalaiselle työtätekevälle. Suomen työläisten edessä on vakavia luokkayhteenottoja. Nämä luokkayhteenotot sitoutuvat kansainvälisen proletariaatin taisteluun kansainvälistä imperialismia vastaan. Kansainvälisen työväenliikkeen vaikutus voi nopeasti muuttaa tilanteen Suomessakin. Mikä tärkeintä, on nyt Suomen taistelevan köyhälistön rinnalla Neuvostoliitto, joka on nyt kehittynyt sellaiseksi kansainväliseksi mahdiksi, joka voi moninkertaisella voimalla auttaa Suomen työväenluokan vastaista vallankumouksellista nousua. Neuvostoliiton olemassaolo, sen eteenpäinmeno samanaikaisesti kun kapitalismissa tapahtuu romahduksellinen lasku, on omiansa innostamaan ja valamaan uskoa ja luottamusta Suomen työväenluokkaan, jonka tietoisuuteen on kommunistisen puolueen taottava elävänä totuus siitä, että sen vapautus kuitenkin voi tapahtua vain Suomen työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston oman taistelun kautta.

Suomen työväenluokalla on nyt johtajanaan kommunistinen puolue, joka on pyrkinyt omaksumaan v. 1918 vallankumouksen tappion antamat kokemukset ja pyrkii johtamaan Suomen työväenluokkaa vallankumouksen tielle luodakseen Neuvosto-Suomen. Suomen Kommunistinen Puolue on tällä kertaa voitettuaan sisäisen kriisinsä, johon se v. 1930 fasistiku-

mouksessa tapahtuneessa antautumisessa joutui, säälimättömällä bolshevistisella itsearvostelulla ja sitkeällä taistelulla ja työllä, voimakkaampi kuin ennen. Suomen Kommunistisen Puolueen lujittaminen, sen työn tukeminen ja eteenpäin vieminen on Suomen vallankumouksen valmistusta.

Edessä on vakavat luokkayhteenotot. Fasistikumouksessa raskaan tappion kärsinyt Suomen vallankumouksellinen työväestö on jo käynyt menestyksellisiä taisteluita fasistidiktatuurin nälkäkomentoa vastaan. Luokkataistelun aalto on nousemassa. Huolimatta sosialifasistien avoimesta siirtymisestä fasistikomennon puolustamiseen ja heidän luokkataistelutoiminnan saboteerauksestaan kypsyy vallankumouksellisen pulan edellytykset nopeasti Suomessa. SKP:n tehtävänä on jouduttaa tätä prosessia nostattamalla laajat työväenjoukot taisteluun elinehtojensa puolesta Tässä taistelussa on paljastettava sosialifasististen johtajain petokset. On luotava työväenjoukkojen laaja yhteisrintama fasistidiktatuuria vastaan. Joukkotaistelujen järjestämisessä on alku suoritettu. Talonpoikain hätäpuolustusliikkeen kehittämisen tiellä on myös astuttu eteenpäin. Mutta paljon on vielä tehtävä. Mutta luotamme, että SKP suoriutuu tehtävistään Kominternin kiinteällä johdolla.

SKP:n on työtätekevien, riistettyjen joukkojen elävään tietoisuuteen saatettava, että pelastus valkoisen Suomen kirouksesta on sen omassa joukkovoimassa, kun pidetään ohjeena varma päätös; kova kovaa vastaan! ja lujitetaan sorrettujen yhteisrintama porvaristoa vastaan.

Vallankumouksellisen tilanteen edellytysten kypsyminen Suomessa ja sodanvaaran tuleminen yhä elävämmäksi asettaa meidän tehtäväksemme lujittaa neuvostojen maan puolustuskuntoisuutta täyttämällä oma paikkamme sosialistisessa rakennustyössä ja sen puolustuksen turvaamisessa sekä olemalla aina valmiita auttamaan Suomen Kommunistista Puoluetta sen taistelussa fasistidiktatuuria vastaan.

Vast. toim. J. K. Lehtinen Tekn. toim. J. Ekstedt,
Annettu ladot. 19/I Kirj. pain. 20/I Ilmestyi 21/I

Кирья № 11. $2^1/_4$ п. л, 34,400 зн. на п/л Форм, бум. 74×105.
Ленгорлит № 1610 Тираж 3500 экз. Заказ 154

Hinta 50 kop.

16 — b — III

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО КИРЬЯ

Ленинград — 1932